

Нека да започнем с най-тривиалния, но въпреки това пиперлив въпрос, който се задава на всеки автор: Защо пишете? Какво е за вас литературата: призвание, работа, хоби ..?

Хоби и работа в никакъв случай не е. Хоби е някаква дейност, която извършваш по желание, а писането понякога е принуда, вътрешна принуда. Призвание е много силна дума! Ако някой е щял да ме призовава, защо ще го прави чак сега – аз пиша от 5,6 години, а от снимките се вижда, че не съм тинейджър. Може би необходимост да кажеш нещо по твой си начин, нещо, което би могло да заинте-

ресува останалите.

Работя, като...

Работя като преподавател по английски език в едно частно училище. Понякога превеждам от руски и английски.

За последно плаках, защото...

Аз плача много лесно, сълзите са ми на върха на носа, както казват близките ми. Мога да заплача от обида / не задължително отправена към мен /, от възмущение при четене на книга или гледане на филм, когато слушам музика.

Ще променя мналото си, защото...

Няма да го променям. Нито ми е дадено, нито смятам, че е необходимо. Не съм фаталист, но какво то е трябвало да се случи, то се е случило. По-важно е какво ще направя в бъдеще.

Ако имах двойник...

Щеше да ми е много интересно да се видя отстрани! Преди време си

Звездната болест заразна ли е?

Сигурно, но ми е малко късно да се заразявам. И тя, както шарките, спада към детските болести.

чух гласа на запис и не можах да го позная, та сигурно има какво да науча за себе си. Щях да се изучавам с кеф, макар да не е сигурно, че двойникът ми ще има и същия характер и поведение.

Не ми стига смелост за...

Много често бъркам липсата на смелост с деликатност и май го правя нарочно, за свое оправдание. Въздържам се да кажа в очите на някои хора какво мисля за тях. Особено, когато е крайно неприятно като констатация. Казвам си, коя съм аз, че да съдя кое е добро и кое зло?!

Никога няма да опитам...

Да изкача Еверест или да скоча с бърнджи. Въпросът пак опира до страх. Изпитвам неистов ужас от височини.

Моята рецепта за успех е...

О, нямам такава. Нито пък се смятам за кой знае колко успял човек. Може би единствено в пряката ми работа на преподавател, която върша с удоволствие в продължение на...доста години. Там рецептата е: възприемай човека срещу теб като личност, независимо от годините и

знанията му! Само тогава можеш да го научиш на нещо.

На кой въпрос искате да отговорите, но никога не ви го задават?

Как съм се научила да превеждам класическа поезия. Бих разказала с радост за преподавателя си по превод Спас Николов, за един прекрасен курс по превод в Абърдийнския университет...

Критиката по мой адрес я...

Приемам, за да извадя най-същественото за себе си. Както казах и по-горе, искам да се видя, себе си и това, което пиша отстрани

Най-добрият и ценен съвет е...

По отношение на писането, този на приятелката ми, която не е филолог, завършила е маркетинг и мениджмънт, живее във Виена, занимава се със съвсем различни дейности от маркетинга и мениджмънта и има страхотен нюх към хубавата литература. И също пише, но рядко.

Звездната болест заразна ли е?

Сигурно, но ми е малко късно да се заразявам. И тя, както шарките, спада към детските болести.

Кои са Вашите критерии за добра литература? Какви характеристики трябва да притежава един литературен текст, за да го определите като такъв?

Богатството на ниво език. И, когато авторът може да направи разказ без дори да има история и го прави като използва целия наличен диапазон на езика. Или когато поетът насища краткия стихотворен обем с толкова смисли и метафорични послания, че не можеш да извадиш и една дума, която да не е на мястото си. Като Арундати Рой, Луи Ф. Селин, М. Булгаков, Яна Букова, Ромен Гари, Н.В.Гогол, Езра Паунд, Здравка Евтимова, Л. Петрушевская, Х.Джеймс, Дафни дю Морие, Биньо Иванов, Вл. Висоцки, Милорад Павич, Иван Методиев или Хели Лаксонен. Както виждате, имам си и особено любими поети, които смятам, че правят истинска литература, а списъкът може да бъде

още много, много по-дълъг.

Съвременник или класик...

И съвременници и класици. Има място и време за всички.

Сега или утре...

По-скоро утре. Сега е почти минало.

Бързо или утвърдително...

Бързо.

Какво е България?

Морето, особено зимното, есенната гора, горчивият мирис на падащи топови листа, хора, вдигнали яки и забързани в мъглата, стиховете на Петя Дубарова, „гърненцето с жълтиците на детството“, семейството ми... всичко мое.

Четете ли е-книги?

Да. Обикновено, когато пътувам нося четеца, вместо обемистите хартиени варианти.

Продължете изречението Е-същност е... прозорец, разделен на малки, цветни квадратчета. През всяко можеш да видиш различно парченце свят.